

Arrest

nr. 209 806 van 21 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Russische nationaliteit, bent u Tsjetsjeen van etnische origine en moslim van religie. U werd geboren op (...) op een u onbekende plek in Tsjetsjenië. Toen u ongeveer zeven jaar oud was, vertrok u samen met uw moeder A. D. (...) naar België. Zij diende hier een asielaanvraag in in 2008, maar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden haar geweigerd. Wat er met uw vader gebeurd is, weet u niet. U en uw moeder keerden niet terug naar Rusland en zetten uw leven hier verder. U woont in Gent en zit momenteel in het tweede middelbaar. Zo'n drie of vier jaar geleden bracht uw moeder u voor het eerst in (telefonisch) contact met uw grootmoeder, die volgens u waarschijnlijk nog in Tsjetsjenië woont samen met uw grootvader.

Sedertdien heeft u ongeveer één of twee keer per maand contact met haar. Zij drukt u tijdens elk gesprek op het hart niet naar Tsjetsjenië terug te keren en waarschuwt dat uw grootvader van plan is om u volgens de Tsjetsjeense traditie terug te "geven" aan de familie van uw vader, zodat zij het hoederecht hebben en u verder door hen opgevoed kan worden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een brief van uw kickbokstrainer, brieven van vrienden en klasgenoten en een petitie, allemaal originelen.

B. Motivering

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waarbij rekening gehouden werd met het belang van het kind, dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan uw asielrelaas kan immers geen geloof worden gehecht.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat enkele onaannemelijke elementen in uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw relaas op losse schroeven zetten.

Zo verklaart u dat u enkele jaren in contact staat met uw grootmoeder: uit het niets overhandigde uw moeder u drie of vier jaar geleden de telefoon met de boodschap dat het uw oma was en dat u met haar kon praten (CGVS p. 6). Al in het eerste telefoontje met uw grootmoeder, zo verklaart u, deelde zij u mee dat de familie van uw vader het hoederecht over u opeiste (CGVS p. 6). Terzijde kan worden opgemerkt dat het eigenaardig is dat u in dat geval niet al drie of vier jaar geleden naar de asielinstanties gestapt bent om bescherming te vragen tegen de familie van uw vader, maar veel frappanter dan dat is het feit dat ook uw moeder in haar asielaanvragen nooit melding maakte van het feit dat zij het hoederecht over u zou verliezen bij een terugkeer naar Rusland. Sterker nog: zij deed zeer recent nog een tweede asielaanvraag, namelijk op 7 februari 2017, waarbij zij elementen aanhaalde die verband hielden met haar eerste asielaanvraag, maar met geen woord repte over de hoederechtoproblematiek (Verklaring MVA 08/14781/Z, zie blauwe map). Zij verklaarde zelfs expliciet dat zij geen bijkomende elementen wenste aan te brengen (Verklaring MVA, rubriek 19). Nochtans is de dreiging dat haar zoon van haar zou afgepakt worden ook voor haar een ernstige en relevante vrees. Dat jullie al een viertal jaar gebukt gaan onder de vrees dat jullie in Rusland van elkaar gescheiden zou worden, maar dat zij van die ernstige vrees geen enkele melding zou maken in het kader van haar tweede asielaanvraag, wordt zo wel zeer onaannemelijk en schaadt de geloofwaardigheid van de bewering dat uw vaders familie u bij een terugkeer zou opeisen.

Bijkomend moet worden opgemerkt dat u onaannemelijk weinig weet over het probleem dat zich stelt. U verklaart enkel dat uw grootmoeder zegt dat de familie van uw vader het hoederecht over u wil opeisen en dat dat volgens de Tsjetsjeense tradities gaat. U zegt dat uw grootmoeder u daarvoor waarschuwt, telkens zij u aan de lijn heeft. Voorts weet u echter niet of en welke concrete stappen uw familie langs vaderskant zou genomen hebben om u op te eisen, u weet niet wat er precies over u gezegd is door uw familie langs vaderskant, en u kan geen enkele andere indicatie geven voor het feit dat zij u zouden willen opeisen behalve de steeds terugkerende waarschuwing van uw grootmoeder. Wanneer u gevraagd wordt of er concrete indicaties zijn dat u bij een terugkeer naar Rusland door uw familie langs vaderskant zou worden opgeëist, kan u enkel herhalen dat dat de Tsjetsjeense traditie is. U zegt de naam van uw vader niet te weten, u weet niet wat er met hem gebeurd is, en u weet niets over zijn familie (CGVS p. 6, 7, 8-9). U verklaart uw onwetendheid door het feit dat uw moeder u daarover nooit iets willen vertellen heeft, ook al heeft u wel om informatie gevraagd (CGVS p. 5, 8-10). Waar niet kan worden uitgesloten dat uw moeder inderdaad weigerachtig staat ten opzichte van de idee om u over uw vaders familie in te lichten en dat het zodoende niet uw verantwoordelijkheid is dat u zo weinig kan vertellen, moet worden benadrukt dat het moeilijk te geloven valt dat uw moeder u ook in deze situatie geen enkele informatie zou willen geven. Logischerwijze zou immers kunnen worden verwacht dat zij, die al twee asielaanvragen indiende sedert 2008 en zodoende bekend is met de asielprocedure, het belang zou begrijpen van het verschaffen van informatie aan het CGVS. Dat zij zelfs in de context van uw asielaanvraag nog altijd met klem zou weigeren om u nog maar de naam van uw vader mee te delen, of u enige informatie te geven over zijn familie, of gelijk welke concrete informatie omtrent het feit dat zij het hoederecht opeisen, mag ernstig verbazen, gezien uw hele asielaanvraag uiteindelijk precies rond die problematiek draait. Dat onaannemelijke element komt de geloofwaardigheid van uw relaas absoluut niet ten goede.

De onaannemelijke timing van uw asielaanvraag en het feit dat u verbazend weinig informatie weet te verschaffen maken het moeilijk nog enig geloof te hechten aan de bewering dat uw vaders familie het hoederecht over u heeft opgeëist.

Daarnaast moet ook worden gewezen op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen die uw geloofwaardigheid verder onderuit haalt. Zo werd u gevraagd of u of uw moeder, die beiden geen contact hebben met de familie van uw vader, op de één of andere manier wel op de hoogte kunnen

blijven van het nieuws over de familie voor uw vader, bvb via anderen. Uw antwoord daarop was negatief (CGVS p. 6). Even later wordt u echter gevraagd of er concrete indicaties zijn dat de familie van uw vader het hoederecht wil opeisen en of zij concrete stappen gezegd hebben in die richting, waarop u plots verklaart dat uw grootvader wel nog spreekt met de familie van uw vader, en dat uw grootmoeder op die manier doorvertelt wat ze allemaal zeggen (CGVS p. 7). Dat is in tegenstrijd met uw eerdere verklaring dat u op geen enkele manier, ook niet via iemand anders, op de hoogte blijft van nieuws over de familie van uw vader. Bovendien verklaart u even later dat uw grootmoeder helemaal niets concreets verteld heeft over wat de familie van uw vader zegt, wat dan weer in tegenstrijd is met uw uitspraak dat zij doorvertelt wat uw grootvader en uw vaders familie allemaal zeggen (CGVS p.8). Uw volatiële verklaringen op dit punt schaden wederom uw geloofwaardigheid.

Wat betreft uw opmerking dat u, indien u bij de familie van uw vader terecht zou komen, geen enkel contact meer zou hebben met uw moeder (CGVS p. 9), moet het volgende worden opgemerkt. Los van het feit dat het al niet geloofwaardig overkomt dat uw vaders familie het hoederecht heeft opgeëist, zoals hierboven besproken, kan nog opgemerkt worden dat het moeilijk te geloven valt dat u als 17-jarige, bijna volwassen man in Tsjetsjenië niet zelf zou kunnen beslissen of u in contact blijft met uw moeder of niet en of u al dan niet bij haar op bezoek zou kunnen gaan. U kan dan ook geen enkele concrete indicatie aanbrengen die erop wijst dat uw familie langs vaderskant u elk contact met uw moeder zou (kunnen) ontzeggen (CGVS p. 11), waardoor uw vrees dat u de band met uw moeder volledig zou verliezen niet ernstig blijkt.

Daarnaast haalt u veeleer terloops aan dat u in Tsjetsjenië legerdienst vreest te moeten doen, omdat u geen Russisch kent en er dus niets zou kunnen bereiken, en omdat wie in Tsjetsjenië niets kan bereiken volgens uw verklaringen naar het leger moet (CGVS p. 3-4). Wat dat betreft moet worden opgemerkt dat uit specifieke landeninformatie, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat in Tsjetsjenië velen kandidaat zijn om legerdienst te doen en dat er zodoende veel meer kandidaten dan beschikbare plaatsen zijn. Daarbij wordt de voorkeur gegeven aan hoogopgeleide kandidaten (zie COI blauwe map). Dat de voorkeur zou worden gegeven aan een jongeman die zijn middelbare school nog niet heeft afgemaakt en geen Russisch spreekt, lijkt op zich al veeleer onwaarschijnlijk. Daarnaast blijkt uit de landeninformatie niet dat wie niets anders zou kunnen bereiken in Tsjetsjenië de facto voor het leger zou worden opgeroepen, in tegenstelling tot wat u beweert.

Bovendien moet vooral worden benadrukt dat u geen enkele concrete indicatie kan aanbrengen die erop wijst dat u in Tsjetsjenië zou opgeroepen worden voor het leger. U legt geen oproepingsbrieven neer en haalt in de algemene zin aan dat de reden voor uw vrees is dat u in Tsjetsjenië niets zou kunnen bereiken gezien u geen Russisch spreekt. Uw vrees voor de legerdienst lijkt dan ook niet zwaarwichtig of ernstig, wat ook bevestigd lijkt te worden door het feit dat u er voorts niet meer over rept wanneer u gevraagd wordt hoe u denkt dat uw leven er zou uitzien en wat u denkt dat er met zal gebeuren bij een terugkeer naar Tsjetsjenië (CGVS p. 9 en 11).

Waar u aanhaalt dat u architect wil worden, hier hulptrainer bent bij uw kickboks ploeg en dat u hier uw leven wil uitbouwen; en dat u enkel Tsjetsjeens en geen Russisch spreekt, moet opgemerkt worden dat het CGVS begrip kan opbrengen voor het feit dat u uw leven hier wenst verder te zetten, maar dat uit deze elementen niet kan besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient dan ook te worden besloten dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te

bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan de bovenstaande appreciatie. De vele brieven van uw vrienden, van uw hulptrainer en de petitie tonen aan dat u in België uw leven opgebouwd heeft en dat velen met u hopen dat u dat hier kan verderzetten, maar ook daaruit kan niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod van willekeur. In een tweede middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. In een derde en laatste middel, wordt door verzoekende partij de schending aangevoerd van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 *juncto* 13 EVRM, van de "motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel.

Ingevolge de onderlinge verwevenheid van voormelde middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Met betrekking tot de opgeworpen schending van het "fair play-beginsel" merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat

verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Waar verwerende partij het eigenaardig acht dat verzoekende partij niet al drie of vier jaar geleden naar de asielinstanties gestapt is om bescherming te vragen tegen de familie van haar vader en, nog frappanter, dat ook haar moeder in haar asielaanvragen nooit melding maakte van het feit dat zij het hoederecht over verzoekende partij zou verliezen bij een terugkeer naar Rusland, stelt verzoekende partij vooreerst dat zij drie of vier jaar geleden nog zeer jong was en dat dan ook niet van haar verwacht kan worden dat zij toen al een asielaanvraag had ingediend. Verder bemerkt verzoekende partij dat haar moeder in de eerste plaats haar eigen problemen heeft aangehaald tijdens haar asielaanvragen. Bovendien kan verzoekende partij geenszins verantwoordelijk gesteld worden voor wat haar moeder al dan niet tijdens haar asielaanvragen heeft aangehaald. Verzoekende partij duidt er voorts op dat haar moeder bij haar laatste asielaanvraag slechts summier gehoord werd en dat haar verteld werd dat zij in een later interview alles meer uitgebreid zou kunnen vertellen. Dergelijk bijkomend interview heeft evenwel nooit plaatsgevonden.

2.2.5.2. De Raad bemerkt vooreerst dat verzoekende partij toen zij drie à vier jaar geleden door haar grootmoeder ingelicht werd van het feit dat de familie van haar vader het hoederecht over haar opeiste ongeveer 12 à 13 jaar oud was. Het is wel degelijk eigenaardig dat verzoekende partij niet toen al naar de asielinstanties is gestapt om bescherming te vragen tegen de familie van haar vader, doch hiermee nog verschillende jaren heeft gewacht. De Raad is van oordeel dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt. De jonge leeftijd van verzoekende partij doet hieraan geen enkele afbreuk, temeer nu haar moeder, die eveneens op de hoogte was/is van deze hoederechtproblematiek, reeds vertrouwd was met de asielprocedure nu zij in 2008 reeds een asielaanvraag indiende.

Verder doet het wel degelijk afbreuk aan de door verzoekende partij ingeroepen vrees om bij een terugkeer naar haar land van herkomst gescheiden te worden van haar moeder, dat haar moeder in haar asielaanvragen, zelfs niet in haar zeer recente asielaanvraag van 7 februari 2017, nooit melding maakte van het feit dat zij het hoederecht over haar zoon zou verliezen bij een terugkeer naar Rusland. Waar verzoekende partij stelt dat haar moeder in de eerste plaats haar eigen problemen heeft aangehaald, dient opgemerkt te worden dat de dreiging dat haar zoon van haar zou afgepakt worden ook voor haar een ernstige en relevante vrees betreft. Dat zij hiervan op geen enkel moment gewag maakte, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit asielmotief. Het gegeven dat haar moeder in het kader van haar tweede asielaanvraag slechts summier gehoord werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en niet opgeroepen werd voor een gehoor op het Commissariaat-generaal kan

aan het voorgaande geen enkele afbreuk doen. Immers werd haar moeder er bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk op gewezen dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om haar op te roepen voor gehoor en dat het dan ook essentieel is om alle nieuwe elementen ter staving van haar meervoudige asielaanvraag reeds aan te brengen of toe te lichten waarom dit niet kan (administratief dossier, stuk 15, map landeninformatie, deel 1, verklaring MVA moeder).

2.2.6. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, er tijdens het eerste gesprek met haar grootmoeder enkel kennis gemaakt werd en dat pas in een navolgend gesprek de kwestie van het hoederecht werd aangehaald, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat reeds tijdens het eerste gesprek met haar grootmoeder zij haar meedeelde dat de familie van haar vader het hoederecht over haar opeiste (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 07/02/2018, p. 6). Dat zij thans hierover andere verklaringen aflegt, bevestigt alleen maar het ongeloofwaardige karakter van haar asielrelaas.

2.2.7.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij onaannemelijk weinig weet over het probleem dat zich stelt, duidt verzoekende partij erop dat zij enkel de informatie heeft die haar werd meegedeeld door haar grootmoeder. Bovendien heeft zij *“verdere informatie verschaft om het CGVS toe te laten het één en ander te controleren, doch er dient vastgesteld dat er niets verders is onderzocht, en integendeel de aanvraag tot asiel van verzoeker zondermeer is afgewezen”*. Verzoekende partij wijst er nog op dat de verklaringen van haar grootmoeder volledig in lijn liggen met de Tsjetsjeense traditie waarbij de familie van de vader aanspraak kan maken op het hoederecht en dit zelfs bij uitsluiting van de moeder. Ten slotte geeft verzoekende partij nog aan dat zij niet exact weet waarom haar moeder haar niet meer informatie wil geven, doch vermoedt zij dat haar moeder haar niet wil verontrusten.

2.2.7.2. De Raad wijst erop dat, waar verzoekende partij stelt dat zij verdere informatie heeft verschaft om het CGVS toe te laten het één en ander te controleren, het geenszins de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad is zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Er is bij de commissaris-generaal slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij onaannemelijk weinig weet over het probleem dat zich stelt nu zij slechts kan verklaren dat de familie van haar vader het hoederecht over haar wil opeisen en dat dat volgens de Tsjetsjeense tradities gaat, maar echter niet weet of en welke concrete stappen haar familie langs vaderskant zou genomen hebben om haar op te eisen, zij niet weet wat er precies over haar gezegd is door haar familie langs vaderskant, en zij geen enkele andere indicatie kan geven voor het feit dat zij haar zouden willen opeisen behalve de steeds terugkerende waarschuwing van haar grootmoeder. Gevraagd of er concrete indicaties zijn dat zij bij een terugkeer naar Rusland door haar familie langs vaderskant zou worden opgeëist, kan zij slechts herhalen dat dat de Tsjetsjeense traditie is, hetgeen zij opnieuw herhaalt in haar verzoekschrift. Verzoekende partij weet de naam van haar vader niet, zij weet niet wat er met hem gebeurd is en zij weet ook niets over zijn familie. Dat verzoekende partij dermate weinig weet over het probleem dat aan de grondslag van haar verzoek om internationale bescherming ligt is allesbehalve aannemelijk. De uitleg dat haar moeder haar hierover niets wil vertellen kan evenmin overtuigen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt dat logischerwijze verwacht zou kunnen worden dat haar moeder, die al twee asielaanvragen indiende sedert 2008 en zodoende bekend is met de asielprocedure, het belang zou begrijpen van het verschaffen van informatie aan het Commissariaat-generaal. Dat haar moeder zelfs in de context van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij nog altijd met klem zou weigeren om haar nog maar de naam van haar vader mee te delen, of haar enige informatie te geven over zijn familie, of gelijk welke concrete informatie omtrent het feit dat zij het hoederecht opeisen, is geenszins plausibel, gezien het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij uiteindelijk precies rond deze problematiek draait.

2.2.8.1. Waar verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat het moeilijk te geloven valt dat verzoekende partij als 17-jarige, bijna volwassen man in Tsjetsjenië niet zelf zou kunnen beslissen of zij in contact blijft met haar moeder of niet en of zij al dan niet bij haar op bezoek zou kunnen gaan, oppert verzoekende partij dat het nochtans volgens de Tsjetsjeense tradities zo is dat een minderjarige geenszins zelf kan beslissen waar hij verblijft en dit tot zijn meerderjarigheid.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met de uitleg in haar verzoekschrift dat volgens de Tsjetsjeense tradities een minderjarige niet zelf kan beslissen waar hij verblijft en dit tot zijn meerderjarigheid op geen enkele wijze de motivering in de bestreden beslissing dat het moeilijk te geloven valt dat zij als 17-jarige, bijna volwassen man in Tsjetsjenië niet zelf zou kunnen beslissing of zij in contact blijft met haar moeder of niet en of zij al dan niet bij haar op bezoek zou kunnen gaan in een ander daglicht stelt. In de bestreden beslissing wordt er in dit verband nog op gewezen dat verzoekende partij geen enkele concrete indicatie aanbrengt die erop wijst dat haar familie langs vaderskant haar elk contact met haar moeder zou (kunnen) ontzeggen, waardoor haar vrees dat zij de band met haar moeder volledig zou verliezen niet ernstig blijkt.

2.2.9. Betreffende het argument van verzoekende partij met betrekking tot de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen aangaande de mogelijkheden om op de hoogte te blijven van nieuws over de familie van haar vader, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.10.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing over de door verzoekende partij aangehaalde vrees dat zij in Tsjetsjenië legerdienst zal moeten doen, bemerkt verzoekende partij dat zij gezien haar jarenlange verblijf in België inderdaad niet goed vertrouwd is met de plaatselijke toestand. Evenwel zijn er voldoende gevallen bekend van personen die na hun terugkeer gedwongen in het leger worden ingelijfd.

2.2.10.2. De Raad wijst erop dat er in dit verband in de bestreden beslissing vooreerst wordt opgemerkt dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 15, map landeninformatie, deel 3) blijkt dat in Tsjetsjenië velen kandidaat zijn om legerdienst te doen en dat er zodoende veel meer kandidaten dan beschikbare plaatsen zijn. Tevens blijkt uit deze informatie dat de voorkeur gegeven wordt aan hoogopgeleide kandidaten. In het licht van voormelde informatie is het dan ook veeleer onwaarschijnlijk dat men de voorkeur zou geven aan iemand zoals verzoekende partij, een jongeman die zijn middelbare school nog niet heeft afgemaakt en geen Russisch spreekt. Daar waar verzoekende partij oppert dat er voldoende gevallen bekend zijn van personen die na hun terugkeer gedwongen in het leger worden ingelijfd, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd.

De Raad onderstreept verder de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij bovendien geen enkele concrete indicatie kan aanbrengen die erop wijst dat zij in Tsjetsjenië zou opgeroepen worden voor het leger, nu zij geen oproepingsbrieven neerlegt en slechts in algemene zin aanhaalt dat de reden voor haar vrees is dat zij in Tsjetsjenië niets zou kunnen bereiken gezien zij geen Russisch spreekt. Dat haar vrees voor de legerdienst niet zwaarwichtig of ernstig is, wordt nog bevestigd door het feit dat verzoekende partij er voorts niet meer over rept wanneer haar gevraagd wordt hoe zij denkt dat haar leven er zou uitzien en wat zij denkt dat er met haar zal gebeuren bij een terugkeer naar Tsjetsjenië (gehoorverslag CGVS d.d. 07/02/2018, p. 9 en 11).

2.2.11.1. Verzoekende partij betoogt nog dat verwerende partij zomaar ten onrechte tal van zaken opwerpt zagezegd ten nadele van verzoekende partij, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Het is in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. Het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten de aanvraag van verzoekende partij te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen als zijnde ongelooftwaardig.

2.2.11.2. De Raad merkt evenwel op dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen onderzocht heeft en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij weergegeven asielmotieven. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.14. – en dat er geenszins sprake is van *“eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”*.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt in dit verband dat er in Tsjetsjenië nog verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen. Zij merkt op dat de situatie aldaar ernstig en precair is en dat haar leven er ten eerste in gevaar is. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar *“recente landeninfo”*. Verzoekende partij is van mening dat er geen enkel afdoend onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië. Verder wijst zij er nog op dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 17 februari 2009 heeft geoordeeld dat het betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging en dat het reeds voldoende is om een *“algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen”*.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende problemen van onveiligheid en mensenrechtenschendingen – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing niet wordt ontkend – niet aantoonde dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemde des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“COI Focus: Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie”* van 27 juni 2017 (administratief dossier, stuk 15, map landeninformatie, deel 2) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van de gevechtshandelingen sterk is afgenomen gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partij

geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct en niet langer actueel zou zijn. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 7 februari 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit bijgestaan door haar advocaat en haar voogd (moeder). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT